

боко отъ колкото мислишъ, байно, азъ знамъ това добръ, каза Огняновъ, като гледаше съчувствено приятеля си.

— Отъ дѣ знаешъ? попита докторътъ зачървенъ.

— Отъ Рада; ти знаешъ, че тѣ сж приятелки. Лалка ѝ изказва душата си. Ти нито знаешъ, колко сълзи е пролѣла, когато те откарахъ за К., и каква радостъ е била, когато сж те освободили. Рада всичко това е видѣла.

— Невинно дѣте е, каза докторътъ глухо, ще го убижтъ, ако го даджтъ на тогова...

— Защо ѝ не поиска до сега? попита Огняновъ съ участие.

Докторътъ го погледнж очудено.

— Та ти нема ни знаешъ, че баща ѝ не иска да ме види?

— Открадни ѝ тогава!

— Сега? когато готвимъ възстание? То може да избухне подиръ двѣ години, а може и утрѣ, кой знае? Въ такива мжтни врѣмена нито искамъ да мислж за женене... и послѣ, грѣхота ще бжде да увлѣчж това момиче въ нещастие...

— Това е право, издума замислено Огняновъ; — сжщата мисль спира и мене да се вѣнтѣжж за Рада; съ това бихъ ѝ отървалъ, тая прѣлѣстна сирота, отъ толкозъ люти огорчения, и бѣхъ ѝ направилъ щастлива... Прѣлѣстно сърдце, брате мой... Но тя се убива сега, тя си е свързала сждбата съ мене. Бѣдната.

Облаци минжжж по Огняновото чело.

Докторътъ не си даваше добръ смѣтка за чувството, което испитваше къмъ Лалка. Той невѣрно каза, че въ тия мжтни врѣмена не се рѣшава да ѝ зима. Истинската любовь не знае примеждия и прѣгради. Той усѣщаше, наистина, нѣщо като любовь, къмъ Юрдановата щерка, но това чувство бѣше още твърдѣ слабо, то не бѣше страсть, а симпатия случайна и безъ дълбокъ коренъ. Темпераментътъ му и разсѣяниятъ му веселъ животъ го